

Диспозитив

Член 7, параграф 2, първа алинея от Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството трябва да се тълкува в смисъл, че държавите членки могат да изискват от гражданите на трети страни да положат успешно изпит за проверка на интегрирането в обществото като разглеждания в главните производства, който включва проверка за наличие на елементарни познания по езика и за обществото на съответната държава членка и предполага различни разходи, преди да предоставят на тези граждани разрешение за влизане и пребиваване на тяхна територия с цел събиране на семейството, ако условията за прилагането на такова задължение не правят невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правото на събиране на семейството. При обстоятелства като тези в главните производства посочените условия правят невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правото на събиране на семейството, тъй като не позволяват отчитането на особени обстоятелства, обективно възпрепятстващи заинтересованите лица да положат успешно изпита, и налагат прекалено високи разходи за него.

⁽¹⁾ ОВ C 194, 24.6.2014 г.

Решение на Съда (трети състав) от 9 юли 2015 г. (преюдициално запитване от Tribunal Supremo — Испания) — María José Regojo Dans/Consejo de Estado

(Дело C-177/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Социална политика — Директива 1999/70/ЕО — Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) — Клаузи 3 и 4 — Принцип на недопускане на дискриминация — Помощен персонал — Непризнаване на правото на получаване на допълнително възнаграждение за всеки три прослужени години — Обективни причини)

(2015/C 294/11)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: María José Regojo Dans

Ответник: Consejo de Estado

Диспозитив

- 1) Понятието „работник на срочен трудов договор“ по смисъла на клауза 3, точка 1 от Рамково споразумение относно срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., приложено към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), трябва да се тълкува в смисъл, че е приложимо за служител като жалбоподателката по главното производство.
- 2) Клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение за срочната работа трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която без каквато и да е обосновка по обективни причини не признава на служителите от помощния персонал правото да получават допълнително възнаграждение за всеки три прослужени години, изплащано по-специално на държавните служители, назначени за неопределено време, когато по отношение на получаването на това допълнително възнаграждение посочените две категории служители се намират в сходно положение, което запитващата юрисдикция следва да провери.

⁽¹⁾ ОВ C 253, 4.8.2014 г.